

SOUTERRAIN únor 2016

Svátek modliteb

„Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: ‚Mluv k Izraelcům: Prvního dne sedmého měsíce budete mít slavnost odpočnutí s pamětným vytrubováním a bohoslužebným shromážděním. Nebudete vykonávat žádnou všední práci, ale přinesete Hospodinu ohnivou oběť.‘“ (Lv 23, 23-25)

V lednu se konal Alianční modlitební týden. Již v dětství jsem získával povědomí o vědomé, dychtivé účasti na shromážděních v rámci tohoto setrávání na modlitbách. To mí předkové z dnešní Církve bratrské s naprostou samozřejmostí v jednom celém týdnu večer co večer odcházeli do sboru, kde (Sk 1, 14) „...všichni se svorně a vytrvale modlili...“ - (BKR) „...ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě...“ Později jsem se dozvěděl, že tento Alianční modlitební týden začali v polovině 19. století naplňovat věřící Aliance evangelikálních i evangelických církví. Proč ne? - Je možné, že budu opraven, ale když jsem se ještě později seznámil s židovstvím, vždy mě zarážela až jistá časová nesouměrnost dvou židovských Vysokých svátků, viz uvedené biblické texty: První se vztahuje k Roš ha-šana - Nový rok, říká se mu též Hlava roku. Na tento 1. tišri (židovský 7. měsíc, v době mezi naším zářím a říjnem) podle rabínů připadá stvoření světa. O druhém Vysokém svátku Jom kipur – o Dnu smíření, pojednává následný text:

„Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: ‚Desátého dne téhož sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít bohoslužebné shromáždění, budete se pokořovat a přinesete ohnivou oběť Hospodinu. Toho dne nebudete konat žádnou práci. Je to den smíření, kdy se za vás budou konat smířcí obřady před Hospodinem, vaším Bohem.‘“ (Lv 23, 26-28)

Obsah čísla:

1-Svátek modliteb | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Půst | 9-Noví členové staršovstva se představují | 7-Historické okénko: Kdo se narodil před 30 lety | 9-Pěvecký otčenáš | 9-Dřevěná krabička | 10-Vítejte, faráři!!! | 11-Jubilanti v únoru | 11-Na cestě a o cestě... | 13-Soutěž | 14-Další oznámení | 16-Kalendář na únor 2016

Jom kipur se slaví s nejvyšší úctou a v jedinečné atmosféře: svátek je nazýván šabat šabaton - šabat šabatů, a to i když nepřipadne na sobotu. Prostě vždy 10. den po Roš ha-šana. Z uvedených biblických textů vyčteme i zásadní způsob oslav jednotlivých svátků. Text, který vymezuje oslavy Dne smíření, je výrazně naléhavější: zatímco na Nový rok se nesmí vykonávat jen všední práce, na Den smíření žádná práce, a „...budete se pokořovat...“, a dále v. 29 „...kdo se nebude pokořovat...“ - To bychom měli slyšet dnes a denně! Pro oba svátky, ostatně jako i pro jiné, rabíni vyslovili a sebrali modlitby, které Židé dodnes užívají, a jejich základním tématem je vyznání hříchů. Jejich předčítání je hlavním bohoslužebným bodem. Uvádějí prý 44 hříchů a každý věřící je musí vyslovit, byť se jich sám nedopustil: jednotlivce nese zodpovědnost za celý národ. Tak jako celý židovský národ je zodpovědný za každého jednotlivce. Tyto modlitby, které přirozeně mají svůj řád a pořádek, jsou náročné duchovně i mentálně. Je to příprava na smíření s Bohem, což je možné jen tehdy, když se napřed usmíříme se všemi, se kterými jsme se v uplynulém roce znepřátelili. Jistě, my máme Večeři Páně s přípravou na tuto slavnost a víru v Boží milost, která ovšem, po naplnění Božích příkazů, mohla být seslána i na Izraelity, jak čteme v druhé části 28. verše; - avšak dodnes vzpomínám na konfirmační přípravu, kdy nás bratr farář Krejčí nabádal, abychom před Večeří Páně vždy předstoupili před své rodiče a poprosili je za odpuštění. Ano, Večeře Páně a na věřící sesílaná milost našeho Pána jednoznačně překrývají veškerou obřadnost a posvátnost, se kterou Židé své Vysoké svátky slaví: vytrubování na šofar, konání rozmanitých rituálů, ohnivě oběti, jídelníček či naplnění svátečního dne oslavami tak, že podle zákona nesmí být čas ani na osobní hygienu. A navíc dobře víme, jak se opakovaně modlíme a před Večeří Páně si i připomínáme, že máme být připraveni pomáhat a odpouštět, a nejen se vadit a opakovaně připomínat, když - byť naši človehčinně, egu neblížci - prostě naši bližní jinak myslí či jinak mluví. Vždyť oč jsme my lepší? Každý si neseme svůj úděl!

Tak si vykládám i onu časovou asymetrii svátků, navíc ono zařazení Aliančního modlitebního týdne do doby krátce po Novém roce, po Vánocích. Není to tak dávno, kdy jsme ve sboru projednávali, zda slavit, respektive konat novoroční bohoslužbu s Večeří Páně. Padl názor, že postačuje i naše silvestrovské obecenství, kdy si toho, díky jeho pečlivé duchovní přípravě, skutečně mnoho uvědomíme.

A když myslím na Jom kipur a na opakované vadění se s bližními, nedá mi, abych nepřipomněl přesmutnou událost současných dějin, která nese název jomkipurská válka. Tehdy dobře věděli nepřátelé Izraele, že na Jom kipur

židovského roku 5734 většina židovských vojenských záloh, ale i samotní vojáci, nepřipraveni a přísným půstem oslabeni, budou prodlévat v synagogách na bohoslužbách, a proto na tento největší židovský svátek na nepřipravenou izraelskou zem vši spojeneckou vojenskou silou filištínsky udeřili. Izrael tak v prvních dnech té jomkipurské války ztratil mnoho, přemnoho vojáků, byť potom již v několika dnech přešel do vítězného protiútoky - ovšem jen po stránce vojenské. A nakonec: Snad jsem o tom psal již dříve, ale nedá mi, abych to nezopakoval: Už za totality mě rozčilovalo, když nám bylo neustále předhazováno, že křesťanské svátky jsou odrazem jakýchsi pohanských slunovratů apod. Prosím, nic proti takovému vnímání jakýchsi Ježíšků a stromečků, to ano - ostatně jsme o tom nedávno slyšeli v kázání. Ale ono se o skutečných svátcích se vši vážností tak mluví a píše ještě i dnes!

A my s hrdostí můžeme poznamenat, že naše církevní svátky jsou víceméně pokračováním svátků židovských. A věřím, že i Alianční modlitební týden - proto úmyslně uvádím ten rok 5734, (1973 po Kr.), neboť věřím, že již na samém počátku toho letopočtu i nám byly určeny, viz ten text z 3. knihy Mojžíšovy - Leviticus, vlastně i celé 23. kapitoly.

Marek Světlík

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 1. 2016 v 19:00

- návštěva pražského seniora Romana Mazura: příprava slibu staršovstva a instalace Lenky Ridzoňové 24. 1.
- 14. 1. se uskutečnila schůzka zástupců 3 sborů a 3 středisek s vedením Diakonie
- odvedené sbírky: na seniorátní solidární fond 3.495,- Kč, na bohoslovce a vikariát 8 800,- Kč
- schválen příspěvek br. F. Härtelovi na studium Semináře církevní hudby EA
- připravuje se výměna vložek v zámcích pro univerzální klíče
- příprava na výroční sborové shromáždění: termín 13. 3. 2016
- schválena žádost předsednictva konventu o jeho uspořádání v Dejvicích 12. 11. 2016
- na sborovém webu doplněn seznam presbyterů

- sbor má nově také svůj profil na Facebooku
- projednán podnět k uveřejňování jmen varhaníků na sborovém webu – nebylo odsouhlaseno z technických důvodů, varhaníci jsou uveřejňováni na nástěnce ve sboru
- projednán podnět k otevření konfirmačního cvičení: bude započato až novým farářem P. Rumlem, který nastoupí 1. 11. 2016, ale s. farářka chce uspořádat společný víkend příslušných dětí, aby se sblížily
- 6.-7. 2. 2016 – děti přes noc v kostele se s. farářkou Ridzoňovou, v sobotu odpoledne výlet
- k pozdějšímu projednávání dáno k úvaze přesunutí schůzí staršovstva na jiný čtvrtek v měsíci
- probíhá průzkum, kolik lidí má vážný zájem o využívání sluchátek, budeme ještě oznamovat v ohláškách
- hledání odborníka na granty začleněno do sborových ohlášek – dosud se nikdo nepřihlásil
- 20. března společně se sborem ve Střešovicích pietní akt u pomníku št. kap. Morávka na Prašném mostě

Půst

Na popeleční středu 10.února začne postní období, které potrvá do Velikonoc.

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. (Izajáš 58)

Půst

Otevírá se před námi brána do něčeho nového.

Nový čas, oddělený, jiný.

Půst. Nabídka. Cesta k Velikonocům.

Co s ním?

V Německu už několik let existuje postní tradice „Sedm týdnů bez“

Sedm týdnů bez – bez čeho?

Letos „7 Wochen ohne Enge.“

Bez „těsnosti“, bez úzkosti.

Rozevřít okovy, které mne svazují, otevřít se.

Co je ta okova na mojí noze, brzda na cestě k druhým, těsnost, do které se choulím, abych se cítila bezpečně? Úzkost, která mě svírá...

Bůh nesvazuje, ale dává svobodu. Nám i těm druhým. Nechme se osvobozovat. Zrovna v době pústu, třeba po krůčcích... Aby světlo mohlo vyrazit jako jitřenka. Světlo ukryté, zavřené nemá smysl. Nesvítl.

Přejme svobodu sobě i druhým.

Pane Bože,

otvírá se před námi doba postní jako jiná zahrada.

Proveď nás jí, ukaž nám její zákoutí i krásy, pomoz nám omezit sebe a být vnímavější k tomu, co potřebují jiní, co potřebuje svět. Rozsvěcuj v nás světlo, nech ho zářit a hřát.

Amen.

Lenka Ridzoňová

Noví členové staršovstva se představují

Kryštof Sýkora

Narodil jsem se 10. 9. 1971 v Praze, prvních pár let jsem se s rodiči stěhoval mezi Prahou a Plzní, až jsem na čas přibrzdil na pražských Vinohradech. Tam jsem chodil do školy na tehdy Čapajevově náměstí. Jelikož jsem patřil mezi elitu zlobivých žáků, mým učitelům se jistě ulevilo, když se moje maminka znovu provdala a na čtyři roky jsme se odstěhovali do Německa. Tam jsem poznal, co znamená být vzdálen od zbytku rodiny, kamarádů a kulturních zvyklostí. Na druhou stranu jsem se naučil německy a udělal vlastní

zkušenost s tehdy nepřátelskou, kapitalistickou cizinou. Na druhém stupni ZŠ

jsem se učil doma s mámou a jezdil dělat pololetní zkoušky na „Čapaják“. Také velmi zajímavá zkušenost. Zejména zkoušky z dějepisu si pamatuji dodnes. Když jsem později zjistil, že se na právnickou fakultu dělají přijímačky z dějepisu, vzbudilo to ve mně nepřekonatelný odpor ☺.

Jelikož jsem se v té době hodně zajímal o geologii, účastnil jsem se chemických a biologických olympiád. Na Gymnázium Jana Nerudy otevřeli třídu se specializací na ložiskovou geologii, a tak jsem se s trochou štěstí dostal do tohoto věhlasného vzdělávacího zařízení. Nepatřil jsem sice mezi nejpilnější studenty, přesto si mě někteří pedagogové dodnes dobře pamatují. Když jsem chodil do druhého ročníku, seznámil jsem se se svojí manželkou Jitkou. Když přišel sametově revoluční rok 1989, zrovna jsem se připravoval na maturitu. Tu jsem i díky nastalým změnám nemusel skládat z ruského jazyka, což jsem uvítal. Měsíc po maturitě 21. 6. 1990 jsem se oženil a ten samý rok se nám narodila dcera Alenka. Ačkoli jsem se připravoval na dráhu geologa, plány jsem změnil. Geologové často jezdí po světě a já se chtěl věnovat rodině. Žádnou jinou vysokou školu jsem si nevybral, protože jsem toho o jiných oborech moc nevěděl a pochyboval jsem o tom, že bych takovou školu dokončil. Nastoupil jsem náhradní vojenskou službu jako pomocný dělník na stavbě administrativní budovy ve Kbelích. Následovala celá řada zaměstnání, přes práci v cestovní kanceláři, ostraze, až po pracovníka propagace a marketingu. Posledně jmenovaného oboru se držím až doposud. V roce 2000 jsme s tehdejší kolegou založili malou reklamní agenturu, a tu se přes veškeré kotrmelce snažím dotlačit ke světlým zítřkům.

Právě podnikání a nejistota u mě nastartovaly cestu k Bohu. Jak děti rostly (v roce 1994 se nám narodila druhá dcera - Kristýna), začal jsem se zamýšlet nad tím, jak dětem o víře vydat svědectví. Musel jsem uznat, že to nedokážu a sám v tom nemám moc jasno. Začal jsem tedy hledat společenství – církev, se kterou bych se nedostával do konfliktu. Moje bloudění internetem a diskusními fóry skončilo tím, že jsem se rozhodl napsat e-mail Petru Hudcovi.

Byl jsem velmi překvapen, že jsem na dohodnutou schůzku přešel jen pár metrů přez křižovatku. Vůbec jsem si do té doby nevšiml, že je tak blízko nějaká modlitebna.

V roce 2005 jsem byl pokřtěn a konfirmován, postupně byly pokřtěny Alenka, Kristýna i Leontýnka, která se nám v roce 2005 narodila. Posledním křtěncem z naší rodiny je moje manželka Jitka. O její vstup do církve má, stejně jako u Kristýny, největší zásluhu Petr Hudec, který je přímo oslovil.

Za deset let ve sboru jsem měl možnost mnoho moc milých lidí, jejichž víra rozhodně není planá. Je nám mezi Vámi dobře. Proto se snažím, když je příležitost přiložit ruku k dílu a obstarat nějakou propagaci, tisky, reklamní předměty, web a podobně.

Nové členy staršovstva budeme postupně představovat v dalších číslech.

Historické okénko: Kdo se narodil před 30 lety

Prolog (konec roku 1985, mládežnická nástěnka):

SBOR ČCE V PRAZE 6 - DEJVICÍCH, SDRUŽENÍ MLÁDEŽE, NOSITEL ZÁSLUH, VYHLAŠUJE KONKURS NA MÍSTA ČLENŮ PĚVECKÉHO SBORU MLÁDEŽE DO VŠECH HLASOVÝCH SKUPIN

- věková hranice 35 let
- náborová oblast: Praha a okolí
- znalost hry na hudební nástroj vítána - možnost bezplatného zaškolení
- požadované hudební vzdělání: zájem a chuť
- nocleh pouze pro omezený počet

PŘIHLÁŠKY PODÁVEJTE PÍSEMNĚ NEBO ÚSTNĚ NEJPOZDĚJI DO 31. 12. 1985!

19. ÚNORA. STŘEDA.

V Komenského síni sboru ČCE v Dejvicích se shromáždili uchazeči na volná místa do pěveckého souboru mládeže. Nervozita. Neklidné poposedávání a opakování textu povinné písně („*U panského dvora náš Vitoušek orá*“). Budu to já, kdo bude porotou vybrán?

Losování pořadí. Předzpívání bude dělat 13 chlapců a děvčat (*komise samozřejmě ne, a mimo to je této povinnosti zproštěn i Petr Hejl, který si dal jeden z nejdůležitějších závazků: rozvoz zpěvaček ze zkoušek*). V rohu místnosti stojí plenta (*promítací plátno*), kam se mohou méně smělí adepti při svém konkursním výkonu uchýlit. Pro ty, kteří si přejí hudební doprovod, je připraven s kytarou člen poroty, tajemník Hanuš Härtel.

Jako první jdou Danka a Mirka (*Daniel Henych ml. a Mirka Jasná - pozn. aut.*), protože pospíchají. Výkony téměř perfektní dodají odvahu ostatním - a jde to jako po másle. Igor (*Nadrchal*) odmítá vulgární výraz v textu a zpívá „strakaté olečky má“. Libor (*Špaček*) nevědomky zapěje "strakaté ovečky". (*Benevolentní porota správně pochopila, že se jedná o profesionální deformaci studenta teologie*

a rozhodla se, že tato chyba nebude znamenat bodovou ztrátu.)

Porota měla nelehkou úlohu - objektivně zhodnotit všechny účastníky, vybrat ty nejlepší a nikoho nepoškodit. Oba členové poroty se proto dohodli, že budou posuzovat 9 oblastí:

- A) umělecký projev: pěvecká technika (*nejvíce bodů získali Mirka Jasná, Lenka Nadrchalová a Libor Špaček*), intonace (*Mirka Jasná - 10!*), rytmus (*10 b.: Mirka i Ivanka Jasných, Zuzana a Daniel Henychovi a Karolína Petříčková*) a rozsah (*9 b. pro Mirku!*)
- B) angažovanost: aktivita (*10 b. pro Lydku Henychovou a bratry Härtelovy*), zájem o koncert. život (*10 b. pro Lydku*), společenské vystupování (*10 b. Liboru Špačkovi, který na konkurs přišel v obleku*), závazek (*spoustu bodů získal již zmíněný Petr Hejl za slibovaný rozvoz zpěvaček či Ivanka Tůmová za závazek dělat svačínářku*)
- C) jiné: odvaha (*nejvíce bodů bylo přiřčeno Janě Formánkové, dnes sestra presbyterka Cihlová*)

Po tajném hlasování a poradě, která trvala téměř dvě hodiny, dospěla komise k nečekanému závěru: konkurs udělali a přijati byli VŠICHNI uchazeči.

.....

První zkouška souboru "Naši pěvci" se konala 26. 2. (1986). Byly prověřeny kvality svěřeného materiálu. Na základě toho bylo upuštěno od původně plánovaného čtyřhlasého Mozartova "Ave verum corpus" a přistoupeno k nácviку středověké jednohlasé velikonoční písně "Ó, chlapci milí, dcerušky" a dvojhlasého spirituálu "Davide, hraj na harfu".

První složení Našich pěvců:

soprán: Mirka Jasná, Lydie a Zuzana Henychovy a Lenka Nadrchalová

alt: Jana Formánková, Ivana Jasná, Karolína Petříčková a Ivana Tůmová

tenor: Daniel Henych ml., Igor Nadrchal, Jan Petříček a Libor Špaček

bas: Handrij a Hanuš Härtelovi a Petr Hejl

bas pedálový: Michal Schützmeister

mluvené slovo: Ivan Prachenský

*(Ze starých zažloutlých kronik vybrala a poznámkami v kurzívě opatřila
Lydie Henychová Härtelová)*

Pěvecký otčenáš

(Hudba: Those spanish eyes)

Svůj otčenáš před zkouškou
Pěvců v tichosti odříkám.
Rum na kuráž do každé
nohy po deci nalévám.
Hlas na oltář dávám, když
po nocích v koupelně
zpívám.
Být pod tóninou, tak přísné
pohledy sólistu neminou.

Bach, kamarád, hlasy jak prameny do biče zaplétá.
Být mecenáš, největší sály dopředu nasmlouvám.
Chlad katedrál zmizí, když naše publikum bude tát.
Když sál zpěv rozezní, naší němčině i každý Ital rozumí.

Tak doufáme, že nám autoři odpustí,
vždyť zpíváme tady třicet let s radostí.

Kryštof Sýkora

(Pozn. dirigentky: "Rum na kuráž" jest pouhá básnická licence autorova. Pěvci chodí na zkoušky bez bázně a třesení a s neskonalou radostí a vzhledem k tomu, že si potřebují uchovat zdravé hlasivky, konzumují zásadně lihuprosté nápoje.)

OCHOTNÍ SUCHDOLNÍCI

DŘEVĚNÁ KRABIČKA

POHÁDKA Z TEREZÍNA

(DIVADLO KAMPA, PÁTEK 26. ÚNORA 2016 – 19.30 HODIN)

Pozvání na představení „Dřevěná krabička – pohádka z Terezína“ Ochotných Suchdolků viselo na sborové nástěnce v loňském roce několikrát. Hru napsala a se suchdolskými ochotníky nastudovala Adriana Skálová. Inspirací jí přitom byla krabice se starými dopisy, doklady, kterou našli při vyklízení bytu. Adriana o tom píše: „...V ní byly uloženy diáře mé babičky od roku 1911, divadelní scénáře pohádek na tenoučkých, téměř vybledlých listech ručně sešitých do

sešitků, na kterých jest neomylně vepsáno „Terezín, 1943“, a také dopisy z války a hlavně navlas stejně předtištěné dopisnice z Terezína a do Terezína – Ordnung muss sein... Nevím, jestli hry ze scénářů byly skutečně v Terezíně kdy odehrány či nikoliv, ale rozhodla jsem se, že se jednu pohádku – tu veršovanou o Honzovi – pokusím s Ochotnými Suchdolníky uvést na scénu. Zahrát však jen tuto pohádku, mimo kontext Terezína, by už nemělo moc smysl. Pak mi kamarádka Věra, co hraje Honzu, poradila, ať zkusím propojit pohádku s příběhem své rodiny. Ve hře se tak ustálily tři roviny. Ta první je pohádka o statečném Honzovi, a ta právě v Terezíně a právě v dobách, kdy nejvíc hrozily masové transporty, měla dětem dodávat odvalu, že všechno nakonec dobře dopadne, že drak bude poražen. Druhá rovina je deníkový a korespondenční příběh vzájemného a trochu zoufalého hledání se a nacházení členů rodiny Ledererů, mých předků, a jejich přátel. Třetí a poslední rovina je můj osobní příběh hledajícího člověka. Nic jsem si nevymyslela, texty jsem až na minimální úpravy nechala v jejich původním znění, jenom jsem třídila, vybírala a sestřihávala až na kost. I tak mnoho otázek zůstalo nezodpovězených.“

„Dřevěná krabička – pohádka z Terezína“ měla svou premiéru v květnu 2014 ve Studiu hrdinů jako benefiční představení pro Cestu domů. Na podzim následovaly reprízy v sále Vinohradského pivovaru a v divadle Kampa, naposledy letos v lednu v domově pro seniory Hagibor, pro hrstku velmi pozorných a chápacích diváků.

Nyní máte příležitost vidět další (možná již poslední) reprízu opět v divadle Kampa v pátek 26. února 2016 v 19:30.

Anna Hejlová

Vítejte, faráři!!!

V loňském roce proběhla závěrečná fáze hledání nového faráře do našeho dejvického sboru. Klobouk dolů před všemi, kdo hledali, oslovovali, jednali. Dozvídali jsme se o probíhajících jednáních na nedělních bohoslužbách či z některých členů sboru v našem časopise. Já jsem se při tom zamýšlela nad některými myšlenkami, které se objevovaly v souvislosti s volbou. A totiž, že my Dejvičáci jsme zmlsaní, že laťka je vysoko a že není pro mnohé jednoduché vykročit na kazatelnu právě u nás, v Dejvicích.

A to mě donutilo přemýšlet, jak to s tím vlastně je. Ano, jsme zmlsaní. Naši faráři byli opravdu úžasní lidé, kteří nás vedli, kteří nás podporovali, kteří vynikali svou vnitřní krásou. Byli slušní, charismatičtí, vlídní, hloubaví, vstřícní. A já pevně věřím, že noví faráři budou stejně tak dobří jako Ti před nimi.

A přesto tvrdím: nehleďme na laťku. Nestavme ji. Pojd'me se naopak zamyslet nad tím, co můžeme udělat my, členové sboru, aby se u nás každý farář cítil dobře. Dovolte mi tedy krátkou úvahu na toto téma.

Není dobrý farář ani špatný farář. Jsme jen my, farníci, kteří buď nasloucháme s otevřeným srdcem jeho kázání, nebo sedíme s klapkami na uších. My, kteří buď chceme slyšet Boží slovo, nebo ne. My, kteří jsme připraveni, nebo nepřipraveni postavit se Boží pravdě čelem. Proto vítejme každého faráře s vědomím, že je jen na nás, jak s poselstvím jeho kázání naložíme. Je jen na nás, jestli najdeme odvahu přenést Boží slova z kazatelny do našich životů.

Osobně se modlím za novou farářku a nového faráře, aby byli přijati s otevřenou náručí a hlavně s otevřeným srdcem nás, farníků. Jedině tak budou mít jejich kázání smysl.

Jiřina Muzikářová

Jubilanti v únoru

Milada BETKOVÁ	96 let	Drago FIŠER	91 let
Hana ADAMOVÁ	93 léta	Kamila MACHOTKOVÁ	90 let
Alena HRABÁKOVÁ	92 léta	Milada DOBIÁŠOVÁ	90 let
Jaroslav HRABÁK	92 léta	MartaRÁDLOVÁ	90 let
Světlá BEDRUNKOVÁ	92 léta		

Pro naše jubilanty vyprošujeme Boží požehnání.

Na cestě a o cestě...

Tématem dnešních x-cátníků je pojem "cesta", jak jej chápat při studiu Bible.

Přiznám se, že jsem neodolal pokušení trochu to rozšířit. Mluvíváme totiž o „cestě duchovní“ i cestách každodenních jako třeba třeba o cestách na dovolenou - a ony všechny ty cesty spolu souvisí.

Ze zajímavých výroků o cestě bych zmínil „Cesta je cíl.“

Pokud bych tento výrok měl k něčemu přirovnat, tak by to byl bulvární titulěk článku o jisté části Budhova učení. Takový titulěk by v bulváru nejspíš následovaly dva odstavce, pokoušející se 1000 stran učení vtěsnat do formátu šoty v televizních zprávách. Taková míra abstrakce je opravdu zavádějící.

Ze zajímavých knih o cestě bych zmínil „Na cestě“ od Jacka Kerouaca. Je to silná výpověď možná právě o tom, jak to vypadá, když „cesta“ dominuje životu.

A už jsme u Bible, ale jen na chvíli.

Myslím, že se při studiu Písma zřídka zaměřujeme na jeho „dynamičnost“. Po přípravě svého příspěvku mám pocit, že je Bible vlastně „akční“ literatura. Samý příběh, samá cesta.

S trochou nadsázky se dá říci, že vše se děje „na cestě“ nebo za pochodu. Svědectví o zadumaném filozofovi, kterému je v patřičném soustředění nebo při meditaci vyjevena nějaká pravda, jsem ani nehledal. Pochybují, že bych je našel.

Co se při zamýšlení o cestě vybaví Vám? V těchto „církevních“ souvislostech?

Mně se jako první vybavil název televizního pořadu „Cesty víry“.

Raději bych začal u geometrie :-).

Přítomní matematici a fyzici ať mě prosím opraví, ale cestu můžeme chápat jako nějakou trajektorii z bodu A do bodu B, po které se pohybujeme v prostoru a čase. Jak se ale nejlépe do toho bodu B dostat? Správně, přes bod C! Máme tedy daný začátek, konec a nějaký bod mezi nimi, jehož poloha může mít vliv na celkovou délku té cesty.

Bod A máme všichni stejný...zrození.

Bod B nás také nemine, našemu tělu v něm dojde životnost.

Bod C nás odlišuje. Každý jej máme někde jinde a dostali jsme se do něj jinak.

Jak se po této trajektorii pohybujeme, většina z nás se to snaží svým vědomím nějak uchopit. Přemýšlíme, jak nejlépe, nejrychleji, nejdál... Používáme svoje smysly a využíváme své dráždivosti, chceme něco vidět, zažít, ochutnat. Činíme rozhodnutí, kam si náš „bod C“ posunout a říkáme mu třeba „cíl“.

Každopádně z bodu A do bodu B putuje nejen naše hmotné tělo, ale po celou dobu naší cesty vynakládáme také energii k dosažení různých cílů. Tyto cíle mohou být „dobré“ nebo „špatné“, protože zpětně ovlivňují nás samotné a svět okolo nás.

Naše vynaložená energie ze světa po smrti těla nezmizí, jen jí už nepřibývá v původní formě. Něco podobného říká i zákon zachování energie, který obvykle uplatňujeme v našem materiálním světě :-).

Lidé mají různé názory na poznatelnost našeho „světa“ prostředky, které jsou k dispozici. Dále mívají různé názory na to, zda ty „nepoznané nebo nepoznatelné věci“ jsou důležité či nikoli.

Někteří mají kromě vědomí materiálního světa ještě vědomí toho „tajemného a nevysvětleného“. Jsou zkrátka trochu vnímavější. Toto vědomí je výchozím bodem A pro duchovní cestu, která se už v prostoru neodehrává vůbec. Zcela určitě má ale vliv na to, kam si postavíme cíle, a tím se do materiálního světa promítá velmi výrazně.

Někdo věří, že kromě toho, co známe, existuje ještě „NĚCO“, ale neusiluje příliš o to, aby si tuto tajemnou substanci zosobnil nebo se k tomu necítí být povolán.

Někdo věří v mocnosti, duchy a snaží se s nimi komunikovat přímo nebo prostřednictvím pomůcek. Kam tato cesta vede, raději nechci vědět.

Milióny lidí věří v nějakého Boha. Praktikují nějaké náboženství. Jelikož jsou některá náboženství monoteistická, nabízí se otázka, zda je některé z nich to „pravé“ a ostatní „levá“, nebo zda jsou různé „proroci“, kteří v různých dobách šířili své učení, a lidé si okolo těchto svatých mužů vytvořili velmi odlišné kultury.

Každopádně i ty kultury, liturgie, a tradice ovlivňují všechny naše cesty.

Tohle povídání mohlo znít spíš jako nějaké mudrování na dané téma, než výklad o „cestě“ v Bibli. Rád bych přidal něco ze sebe, ale jediné co mohu udělat, je ocitovat a okomentovat některé pasáže mluvící o „cestě“, které mě nejvíce oslovily:

===== Několik myšlenek a dosvědčení z Písma:

Nezapoňme na to, že do našich cest vstupuje Bůh sám. Přímě. Bez ohledu na to zda a jak v něj věříme.

Jak píše Jeremjáš:

10, 23 Je mi známo, Hospodine, že cesta nezávisí na člověku ani jistota kroku na tom, kdo jde.

Jakou jsem si vybral bránu na mojí cestě životem?

Takovou, jako radí Matouš a pohádky pro děti:

7, 13 Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí.

Mnozí mi poradili, nebo se se mnou podělili o svůj příběh. Otevřeli mi svá srdce.

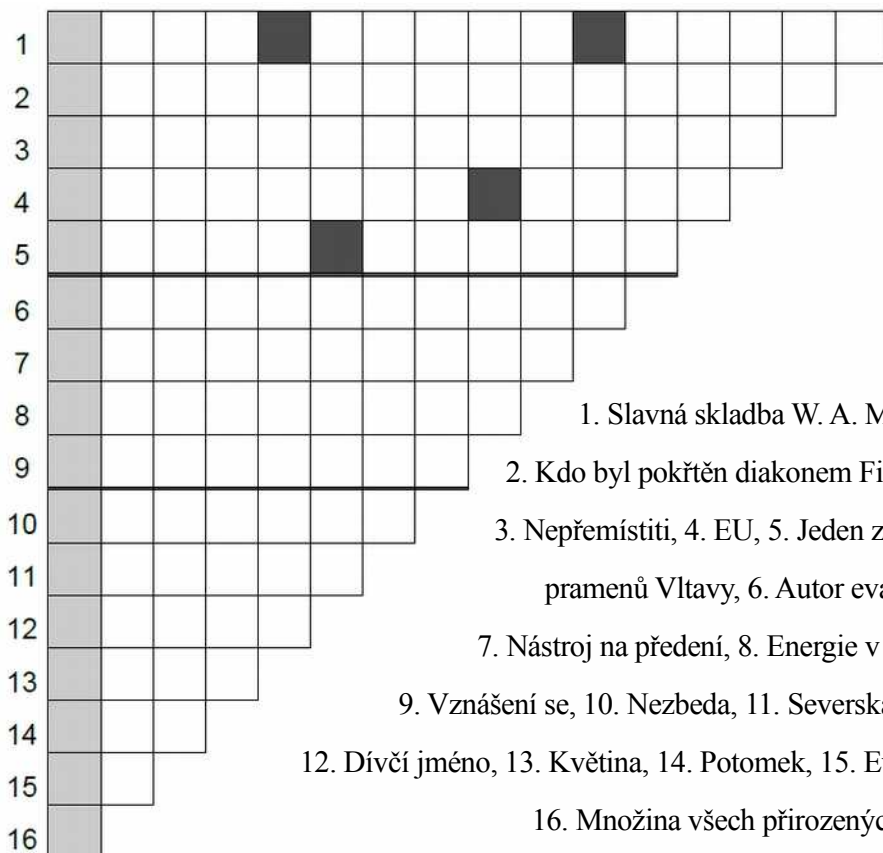
Snad jsem tedy o něco méně pošetilý než ten, o kterém se píše v Přísloví:

12, 15 Pošetilci zdá se, že je jeho cesta přímá, kdežto kdo poslouchá rady, je moudrý.

...dlouho jsem vedl vnitřní spor a jen z boží milosti mě zatím minuly Jobovy zvěsti.

Kryštof Sýkora (pokračování v příštím čísle)

Soutěž

1. Slavná skladba W. A. Mozarta

2. Kdo byl pokřtěn diakonem Filipem?

3. Nepřemístiti, 4. EU, 5. Jeden ze dvou

pramenů Vltavy, 6. Autor evangelia

7. Nástroj na předení, 8. Energie v blesku

9. Vznášení se, 10. Nezbeda, 11. Severská země

12. Dívčí jméno, 13. Květina, 14. Potomek, 15. Evropan

16. Množina všech přirozených čísel

Prvního úspěšného řešitele, který pošle tajenku na e-mailovou adresu redakce, odměníme čokoládou.

Šimon Härtel

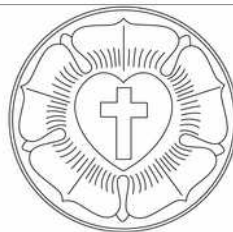
Další oznámení

Výlet a noc v kostele

Muž s tonzурou a d'ábel na zdi.

Pozvání pro děti

Kdy: **sobota 6.** – neděle 7. února

Společně půjdeme na výlet ze Suchdola do Únětic, poté jsou děti starší 6 let zvány, aby strávily společně večer a noc ve sboru.

Objevíte tajemství pětিলisté růže a budete muset zatloukat hřebíky.
A víte, co znamená být lost?

Večer budeme také vařit postní polévku, kterou budeme v neděli ve sboru prodávat.

S sebou si vezměte:

- věci na **spaní**
- 30 Kč (příspěvek na jídlo)

Těšíme se na Vás.

Lenka Ridzoňová a Martina Študentová

kontakt:

Lenka Ridzoňová

tel. 222 361 121 nebo 605 081 279

lenka.ridzonova@email.cz

Vernisáž

V neděli 21. února po bohoslužbách proběhne vernisáž: Biblické motivy v textilní tvorbě, autorka Lydie Šloufová, výtvarnice a členka Korandova sboru ČCE v Plzni a učitelka na Církevním gymnáziu tamtéž. V Dejvicích známe její tvorbu především ze všech ročníků Bienále pro Diakonii, kdy nám vždy něco věnovala. Výstava ve sborových prostorách bude do 24. dubna 2016.

http://www.koranduvsbor.cz/web/cs/lide/Lydie_Sloufova

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 2. 2016.

Únorové číslo vyjde 28. 2. 2016

Doporučený příspěvek = náklady na tisk = 10 Kč

Kalendář na únor 2016

Bohoslužby	7. 2. VP	Lenka Ridzoňová
ve sboru -	14. 1.	Pavel Ruml
neděle 9:30	21. 1.	Marie Jüptnerová
	28. 1.	Jan Roskovec
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Děti 3-8 let:	11. 2. a 25. 2. v 17:00
	ZŠ Suchdol	pátek 14:00
	6. 2. výlet a noc v kostele – viz „Další oznámení“	
Mládež a dorost	9. 2. a 23. 2. téma: Matoušovo evangelium	
x-cátníci	9. 2. v 19:00 O mlčení	
Naši pěvci	středa 18:30, 7. 2. zpěv při bohoslužbách	
Křesťan. služba	porada 31. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	11. 2. Spol. návštěva výstavy Tiziano Vanitas ...“ v Císařské konírně, sraz v 10 hod na tram stanici Pražský hrad.	
Hodina pohybu	1. 2. a 22. 2.	
Setkání s hostem	25. 2. v 19:00: setkání s manžely Ženatými (Daniela – šéfred. časopisu Český bratr a Daniel - synodní senior ČCE)	
Staršovstvo	4. 2. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010